

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobkyně: **Bc. M. K.**, bytem R. 289, P. 10, zastoupena Mgr. Alicí Kubíčkovou, LL.M., advokátkou, se sídlem Za Poříčskou bránou 375/22, Praha 8, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 29. 7. 2016, č.j. 372/2016,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 29. 7. 2016, č.j. 372/2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí ředitele Obvodního ředitelství Praha I ve věcech služebního poměru ze dne 6. 4. 2016, č.j. 468/2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně ve výroku I. podle ustanovení § 40 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“) zproštěna výkonu služby z důvodu podezření ze spáchání jednání majícího znaky přestupku podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), ve výroku II. jí byla nařízena dosažitelnost podle ustanovení § 40 odst. 3 služebního zákona ve středu od 8.00 hodin do 12.00 hodin v místě trvalého bydliště a ve výroku III. jí byl podle ustanovení § 124 odst. 6 téhož zákona ode dne zproštění výkonu služby po dobu jeho trvání přiznán služební příjem ve výši 50 % průměrného služebního příjmu.

- [2] Žalobkyně v podané žalobě namítala, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s argumenty uvedenými v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Namítala, že žalovaný nezhodil vadu nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, jelikož pouze negoval tvrzení žalobkyně a ztotožnil se s odůvodněním správního orgánu I. stupně. Nadále tak dle žalobkyně není zřejmé, z jakého konkrétního důvodu byla zproštěna výkonu služby, zejména pak není zřejmé, v čem konkrétně by její ponechání ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování jejího jednání, jak předpokládá ustanovení § 40 odst. 1 služebního zákona. Uvedla, že je to správní orgán, který musí své rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnit, jinak se jedná o nepřípustnou svévoli, která je v demokratickém právním státě nepřípustná. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 155/2014-32.
- [3] Žalobkyně dále k tvrzení správních orgánů, že se měla v souvislosti s údajným přestupkovým jednáním prokazovat jako policistka Policie ČR, namítala, že na dotaz, zda se žalobkyně během incidentu prokazovala průkazem Policie ČR, odpověděli všichni svědci negativně. Namítala, že nebylo jakkoli doloženo, že by během incidentu prokázala svou příslušnost k Policii ČR, nadto nebyla v rozhodné době ve službě a nebyla ani ve stavu, kdy by mohla službu vykonávat. Uvedla, že to byla právě ona, která zavolala hlídku Policie ČR, a to z důvodu smírného vyřešení celého incidentu.
- [4] Dále s odkazem na komentář ke služebnímu zákonu namítala, že policistu nelze zprostit výkonu služby v době jeho neschopnosti ke službě, jelikož v době neschopnosti ke službě je z podstaty věci dostatečně zajištěn i účel zproštění výkonu služby. Uvedla, že byla v neschopnosti ke službě od 29. 9. 2015 do 23. 6. 2016, přičemž je zřejmé, že pokud je policista v neschopnosti ke službě, tak jsou jeho schopnosti v důsledku zdravotního stavu sníženy, jinak by z podstaty věci byl schopen službu konat. Dále odkázala na ustanovení § 10 odst. 4 písm. b) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii“), a ustanovení § 78 odst. 2 služebního zákona, a to se závěrem, že pokud je neschopnost ke službě omluvenou překážkou ve výkonu služby, tak by o to spíše měla být omluvenou překážkou i pro plnění povinností policisty v době mimo službu. Z toho důvodu označila napadené rozhodnutí za nezákonné.
- [5] Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud zrušil jak žalobou napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí prvostupňové.
- [6] Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. K námitce nepřezkoumatelnosti žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí je odůvodněno zcela řádně a dostatečně tak, aby byla zajištěna jeho přezkoumatelnost, neboť obsahuje jak zákonné důvody k vydání rozhodnutí, tak úvahy, které vedly k jeho vydání, konkrétní argumentaci k důvodům, pro které byla žalobkyně zproštěna výkonu služby. Dále žalovaný podrobně popsal institut zproštění výkonu služby. Uvedl, že naplnění materiální stránky v dané věci je spatřováno v ohrožení důležitého zájmu služby, kdy byl poměřen princip presumpce neviny a zásah do profesní či osobní sféry žalobkyně na straně jedné, a důležitý zájem služby a její možné ohrožení, resp. zájem veřejnosti na

kvalitním fungování bezpečnostního sboru na straně druhé. Protiprávní jednání, ze kterého byla žalobkyně důvodně podezřelá, bylo zcela nepochybně závažným porušením základních povinností příslušníka ve smyslu ustanovení § 45 služebního zákona, kdy bylo způsobilé výrazným způsobem poškodit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Možný negativní dopad na dobrou pověst Policie ČR je pak dle žalovaného potvrzen i sepsanou stížností občany obce Rybníště.

- [7] K námitce ohledně prokázání příslušnosti k Policii ČR žalovaný uvedl, že primárním důkazem v dané věci jsou výpovědi občanů z místa a času incidentu (J. M., M. R., A. Š., M. Š., V. Z., V. J.). Společným jmenovatelem všech svědeckých výpovědí je konstatování, že žalobkyně slovně prokázala příslušnost k Policii ČR, přičemž si v průběhu incidentu oblékla tričko s nápisem „POLICIE“. Žalovaný tak shrnul, že bylo prokázáno, že během incidentu žalobkyně svoji příslušnost k Policii ČR prokázala, a to slovně a užitím části služebního stejnokroje. Dále žalovaný upozornil na to, že žalobkyně užitím služebního stejnokroje v kombinaci s civilním oděvem porušila interní akt řízení Policie ČR (závazný pokyn policejního prezidenta č. 111/2015).
- [8] K námitce, že policistu nelze v době neschopnosti ke službě zprostit výkonu služby, žalovaný uvedl, že i v době neschopnosti ke službě má příslušník povinnost stanovenou v ustanovení § 10 odst. 2 zákona o Policii a při její realizaci je oprávněn využít své oprávnění k zajištění provedení úkonu. Samotný institut dočasné neschopnosti ke službě však příslušníka nezavazuje jeho oprávnění a povinností, a proto tak nemůže být naplněn cíl, který sleduje zproštění výkonu služby. Tento institut slouží primárně k odejmutí oprávnění a povinností, které pro něj vyplývají ze zvláštních právních předpisů, jeho cílem tak není pouze zamezení fyzického výkonu služby. Dále uvedl, že ze zjištěného skutkového stavu je zřejmé, že žalobkyně i v době své dočasné neschopnosti ke službě prokazovala příslušnost k Policii ČR, a to v souvislosti s vyhrožováním, které dávala do souvislosti se svým postavením policistky. Uvedl, že žalobkyně si protiřečí v tom, že v případě neschopnosti ke službě nemusí policista zasahovat, ale zároveň se žalobkyně policií zaštiťovala, což podpořila i převléknutím do části služebního stejnokroje.
- [9] Při ústním jednání konaném před soudem dne 11. 4. 2019 zástupce žalobkyně uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevymezil důležitý zájem služby relevantně, neboť vytýkané jednání se událo cca 150 km od místa výkonu služby žalobkyně, a proto tento důležitý zájem služby nemohlo přímo ovlivnit. Dále uvedl, že ke zproštění výkonu služby, které má významné sociální dopady do života žalobkyně, mělo být přistoupeno až v krajním případě.
- [10] Žalovaný při ústním jednání uvedl, že toto opatření bylo žalobkyni uloženo v souladu se zákonem. Uvedl, že následně bylo o předmětném přestupku žalobkyně rozhodnuto a byl se žalobkyní ukončen služební poměr.
- [11] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [12] Dne 3. 11. 2015 byl na Obvodní ředitelství Praha I, na základě odevzdání věci dle ustanovení § 58 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích, postoupen Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, Územním odborem Děčín, Obvodním oddělením Krásná Lípa, spisový materiál sp.zn. KRPU-224771/PŘ-2015-040214, z něhož vyplynulo důvodné podezření ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, spáchaného formou úmyslného zavinění dle ustanovení § 4

odst. 2 písm. a) téhož zákona, kterého se žalobkyně dopustila tím, že se v průběhu roku 2015 ve společných prostorách domu č.p. X v obci R., okres D. měla dopouštět hrubých neslušností, které spočívaly v hrubém verbálním napadání nájemníků uvedeného domu a vyhrožování z pozice policistky fyzickou likvidací, čímž v nich měla vzbudit důvodnou obavu o své zdraví.

[13] Dne 23. 11. 2015 bylo se žalobkyní zahájeno řízení ve věcech kázeňských dle ustanovení § 178 odst. 1 služebního zákona. Dne 12. 1. 2016 pak bylo se žalobkyní zahájeno řízení ve věci zproštění výkonu služby dle ustanovení § 40 odst. 1 služebního zákona. V průběhu řízení ve věcech kázeňských byli vyslechnuti výše uvedení svědci, jejichž výpovědi jsou založeny ve správním spise.

[14] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 6. 4. 2016, č.j. 468/2016, byla žalobkyně ve výroku I. podle ustanovení § 40 služebního zákona zproštěna výkonu služby z důvodu podezření ze spáchání jednání majícího znaky přestupku podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, ve výroku II. jí byla nařízena dosažitelnost podle ustanovení § 40 odst. 3 služebního zákona ve středu od 8.00 hodin do 12.00 hodin v místě trvalého bydliště a ve výroku III. jí byl podle ustanovení § 124 odst. 6 téhož zákona ode dne zproštění výkonu služby po dobu jeho trvání přiznán služební příjem ve výši 50 % průměrného služebního příjmu.

[15] V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán uvedl, že zproštění výkonu služby bylo provedeno na základě důvodného podezření ze spáchání přestupku podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, spáchaného ve formě úmyslného zavinění v kombinaci s porušením základní povinnosti příslušnice bezpečnostního sboru dle ustanovení § 45 odst. 1 písm. b) služebního zákona, neboť ponechání žalobkyně ve výkonu služby by mohlo ohrožovat důležitý zájem služby a průběh prošetřování předmětného jednání. Dále uvedl, že ze zákonné úpravy služebního poměru plyne, že institut zproštění výkonu služby podle ustanovení § 40 služebního zákona slouží k ochraně zájmů bezpečnostního sboru, ale i zájmů veřejnosti v případě, že je příslušník podezřelý ze spáchání protiprávního jednání. V tomto případě je zvolený postup o to naléhavějším úkonem s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobkyně se zavrženíhodného jednání dopouštěla v přímé souvislosti s právně privilegovaným postavením policistky. Toto své postavení činila nátlakovým prostředkem k prosazení své vůle a zastrašení spoluobčanů. Dále uvedl, že zproštění výkonu služby představuje dočasný institut, přičemž je nutné splnit jak formální podmínku (důvodné podezření ze spáchání trestného činu, kázeňského přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku), tak podmínku materiální, podle které by ponechání ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování jeho jednání. Správní orgán konstatoval splnění formální podmínky, ke kterému došlo zahájením řízení ve věcech kázeňských, naplnění materiální podmínky pak spatřoval v ohrožení důležitého zájmu služby, který dále odůvodnil totožně, jako žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě. Dále správní orgán stručně shrnul svědecké výpovědi, přičemž dále konstatoval, že jednání žalobkyně má recidivní povahu, neboť se podobného jednání již dopustila a byla za něj uznána pravomocně vinnou. Správní orgán tak shrnul, že záměrem jeho rozhodnutí je zamezit dalšímu zneužívání privilegovaného postavení zástupkyně ozbrojeného sboru v kontaktu se spoluobčany a snižování respektu a důvěryhodnosti Policie ČR.

[16] Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí dne 21. 4. 2016 odvolání, ve kterém argumentovala obdobně jako v podané žalobě.

- [17] Žalobou napadeným rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 29. 7. 2016, č.j. 372/2016, bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [18] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že služební funkcionář v odvolání napadeném rozhodnutí podrobně popsal okolnosti, které ho vedly k rozhodnutí o zproštění výkonu služby žalobkyně. Uvedl, že se s touto argumentací ztotožňuje, když je z prvostupňového rozhodnutí zřejmé, že se věci do detailu zabýval a popsal úvahy, kterými byl veden před vydáním rozhodnutí. Stejně tak se žalovaný ztotožnil i s vypořádáním odvolacích námitek ze strany služebního funkcionáře v předkládací zprávě, které učinil obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tento ve svém vyjádření dále uvedl, že řízení ve věcech kázeňských stále probíhá a žalobkyně není jakkoli oprávněna do jednání zasahovat. Dále ve svém vyjádření služební funkcionář ohledně prokázání se příslušností k Policii ČR odkázal na svědecké výpovědi občanů z místa a času incidentu, jakož opětně popsal institut zproštění výkonu služby (formální a materiální podmínka). Rovněž se pak služební funkcionář zabýval i námitkou, že zproštění výkonu služby nelze realizovat, jestliže příslušník nevykonává službu z důvodu neschopnosti ke službě, když argumentoval cíli a principy obou institutů.
- [19] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [20] Podle ustanovení § 40 zákona o služebním poměru:
- „(1) Příslušník musí být zproštěn výkonu služby na dobu, po kterou je důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu, kázeňského přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu, jestliže by jeho ponechání ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování jeho jednání.*
- (2) Po dobu zproštění výkonu služby nemá příslušník oprávnění a povinnosti, které pro něj vyplývají ze zvláštních právních předpisů.*
- (3) Služební funkcionář je oprávněn nařídít příslušníkovi zproštěnému výkonu služby dosažitelnost v místě trvalého pobytu nebo na jiném místě, které stanoví na žádost příslušníka, a to v rozsahu, jenž je nezbytný pro stanovení nástupu k výkonu služby.*
- (4) Jestliže v souvislosti se spácháním trestného činu, kázeňského přestupku, s jednáním, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu, je dán důvod k propuštění příslušníka ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. a) až d), trvá jeho zproštění výkonu služby až do skončení služebního poměru.*
- (5) Pominou-li důvody, pro které byl příslušník zproštěn výkonu služby, zproštění výkonu služby se ukončí.“*
- [21] Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, protože tato vada by vylučovala věcný přezkum. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č.j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS, všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).

- [22] Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č.j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č.j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č.j. 6A 63/93-22).
- [23] Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č.j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).
- [24] V daném případě soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je na hraně přezkoumatelnosti, neboť se žalovaný pouze ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně. Na druhou stranu však nelze pominout zásadu, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je třeba pohlížet jako na jeden celek, a proto lze dospět k závěru, že napadené rozhodnutí není stíženo vadou spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti, neboť se ztotožňuje s rozhodnutím prvostupňovým, kde bylo dle názoru soudu odpovězeno na všechny podstatné otázky a kde byly vypořádány klíčové námitky žalobkyně.
- [25] V rozsudku ze dne 14. 4. 2016, č.j. 9 As 249/2015-44, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„zproštění výkonu funkce je nástrojem preventivní povahy, který lze aplikovat u příslušníků důvodně podezřelých ze spáchání trestného činu, kázeňského přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu, a to pouze za splnění podmínek obsažených v § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru. Zákon ukládá zproštění, jestliže by ponechání příslušníka bezpečnostního sboru ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby nebo ohrožovalo průběh prošetřování jeho jednání. Po dobu, po kterou je zproštěn výkon služby se pozastaví příslušníková oprávnění a povinnosti, které pro něj vyplývají z předpisů upravujících činnost bezpečnostního sboru a jeho příslušníků. Pominou-li důvody, výkon jeho zproštění se ukončí. Okolnost, že s příslušníkem bylo zahájeno trestní stíhání, proto bez dalšího neznamená jeho automatické zproštění výkonu služby dle § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru. Tato skutečnost je toliko prvotní zákonnou podmínkou pro případné zproštění výkonu služby. Další podmínkou je nutnost služebního funkcionáře v rámci správního uvážení na základě konkrétních skutkových okolností dospět k závěru, že ponechání příslušníka ve výkonu služby bude ohrožovat důležitý zájem služby nebo prošetřování jeho jednání.“*
- [26] Z tohoto rozsudku tak vyplývá, že v řízení dle ustanovení § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru musí být jednak konstatováno podezření ze spáchání určitého kvalifikovaného protiprávního jednání, jednak musí být provedeno správní uvážení na základě konkrétních skutkových okolností, zda toto jednání bude ohrožovat důležitý zájem služby.

- [27] Soud dospěl k závěru, že správní orgány v nyní projednávaném případě správní uvážení užily v souladu se zákonem, neboť ve svých rozhodnutích konstatovaly obecně i konkrétně, v čem spatřují druhou podmínku za splněnou. Co se týče obecného vymezení, tak tam označily jednání žalobkyně za způsobilé ohrozit dobrou pověst policii, konkrétně pak uvedly, že se jednalo o porušení základních povinností příslušníka dle ustanovení § 45 zákona o služebním poměru, zhodnotily recidivu žalobkyně, konstatovaly závažnost jejího jednání v tom, že v soukromé věci vyhrožovala svou příslušností k Policii ČR, a zhodnotily i tu skutečnost, že následně došlo ke stížnosti občanů obce. Soud tak konstatuje, že správní orgány dle jeho názoru náležitě odůvodnily své závěry ve vztahu k užití institutu zproštění výkonu služby na případ žalobkyně.
- [28] K námitce týkající se „prokazování se příslušností k policii“, soud uvádí, že předmětem dokazování v řízení o zproštění výkonu služby je pouze důvodné podezření příslušníka bezpečnostního sboru ze spáchání určitého kvalifikovaného protiprávního jednání (trestný čin, kázeňský přestupek nebo jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu), nikoli samotné kvalifikované protiprávní jednání, které přísluší k posouzení jiným orgánům – trestnímu soudu, služebnímu funkcionáři rozhodujícím o kázeňském přestupku atd. Míra důkazního standardu je tak výrazně nižší než například v řízení o propuštění příslušníka bezpečnostního sboru dle ustanovení § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, kdy musí služební funkcionář prokázat naplnění znaků trestného činu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (ustanovení § 180 odst. 1 služebního zákona).
- [29] Dle názoru soud tak byl tento aspekt předmětného jednání žalobkyně hodnocen správně a v souladu se zákonem, přičemž má dostatečnou oporu v předloženém spise. Z provedených výslechů jasně vyplynulo, že žalobkyně svou příslušnost prokázala slovně a následně se převlékla do trička s nápisem „POLICIE“, zároveň tak takto činila v ryze soukromé věci. Dle názoru soudu je nesporné, že žalobkyně svou příslušnost k policii prokázala dostatečně, z provedených důkazů jasně vyplynulo, že žalobkyně touto svou příslušností ostatním osobám vyhrožovala. Zároveň soud považuje za vhodné konstatovat, že o prokazování se průkazem policisty nebyla nikde v řízení řeč, a proto soud dospěl k závěru o nedůvodnosti této žalobní námítky.
- [30] K námitce nemožnosti zprostit výkonu služby při dočasné neschopnosti ke službě, soud odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2016, č.j. 3 Ad 12/2014/72, který formuloval následující právní věty: „I. Překážka ve službě na straně příslušníka bezpečnostního sboru (zde: neschopnost ke službě) nevylučuje řízení podle § 40 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, a vydání rozhodnutí o zproštění výkonu služby. II. Účelem zproštění výkonu služby podle § 40 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, není pouze zabránit příslušníkovi v pokračování ve službě na konkrétním služebním místě, ale dočasné odstavení od výkonu služby v bezpečnostním sboru vůbec.“ V podrobnostech si dovoluje zdejší soud na tento rozsudek odkázat se závěrem, že zmiňované dva instituty se navzájem nevylučují, a proto byl služební funkcionář oprávněn žalobkyni zprostit výkonu služby i za situace, kdy tato byla v dočasné neschopnosti ke službě.
- [31] Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[32] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. dubna 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu